

Szalay Róbert: Az elszabotált rendszerváltás – I. rész – Monor, Lakitelek

A történelemhamisítókat pedig le kell leplezni!

Ronald Reagan 1981-ben és '85-ben elnökké választották az Egyesült Államokban. A hatalmas népszerűségnek örvendő elnök, meghirdette a „csillagháborús” programját, melynek a lényege az volt, hogy az ellenség atombombákat hordozó rakétáit még a világűrben meg kell semmisíteni. Az ellenség pedig nem volt más, mint a „Gonosz Birodalma”.

A Szovjetunió megpróbálta felvenni a versenyt az USA-val, de ez a program olyan hatalmas összegbe került, amibe a szovjet gazdaság belerokkant. Ezt látta be Gorbacsov és felajánlotta a tárgyalásokat a kölcsönös korlátozott leszerelésre.

Így került sor 1986. október 11-én a Reagan-Gorbacsov csúcstalálkozóra. Ennek lényegét azzal az egy mondattal lehetne jellemezni, amikor Reagan azt mondta Gorbacsovnak: „Elnök úr, bontsa le a falakat!”

Így, a szovjet expanziós tervek feladása után, a hidegháborús éveket felváltotta az enyhülés politikája.

Ezt ismerte fel jó érzéssel, egy magyar származású zsidó milliomos, Soros György és meghirdette a „Nyitott társadalom” politikáját. Ez nem volt más, mint a kapitalista, liberális, kozmopolita eszmének a határokon átívelő terjesztése. Ennek érdekében két intézetet hoztak létre, a New York-it és a budapestit. Összesen 21 irodát nyitottak a különböző országokban, köztük a Szovjetunióban és a kelet-közép-európai államokban. Az intézet egyben alapítvány is volt, mely hatalmas összegekkel támogatta a különböző programokat.

Példaként megemlítem, hogy a magyar iroda az évek folyamán 150 millió dollár /ez kb. 30 milliárd Ft/ fölött rendelkezett. A magyar iroda vezetője az alapítványi támogatások, a külföldi ösztöndíjak odaítélője, elsősorban Vásárhelyi Miklós volt, és legfőbb segítője Litván György.

Jó lenne, ha akadna hazánkban egy olyan tollforgató ember vagy kutató, aki feltárná teljes egészében ennek a nemzet /nemzetek/ szempontjából káros szervezetnek a működését. Nem véletlen, hogy több ország be sem engedte, vagy kitiltotta a Soros Alapítványt, felismerve annak káros következményeit a nemzeti eszme, a nemzeti gazdaság szempontjából.

Itt hívom fel a figyelmét a Kuruc.info tisztelt olvasóinak, hogy a következő írásaimban jól jegyezzék meg a felmerülő neveket, mert az elmúlt 25 év politikájának az irányítása, a remélt rendszerváltás elszabotálása, döntő mértékben ezekhez fűződik.

Az enyhülés első érezhető jele itthon, az 1985. június 14-16-i monori találkozó volt. Itt jöttek össze azok az írók, művészek, politikusok, akik szemben álltak a diktatórikus kommunista Kádár-rendszerrel. Ezért több 1956 után elítélt is résztvevője volt a találkozásnak. Ekkor még

egységes volt a „demokratikus ellenzék”, ami megmutatkozott a résztvevők és hangadók személyében:

Donáth Ferenc, Csurka István, Bauer Tamás, Csoóri Sándor, Kis János, Solt Ottília, Vásárhelyi Miklós, Litván György. Szabó Miklós, Lezsák Sándor, Demszky Gábor, Tamás Gáspár Miklós.

Azonban a különböző nézeteltérések már kezdettől fogva megmutatkoztak, hogy kik azok, akik megelégednének a kommunista rendszer bukása után egy demokratikus, nyitott társadalom létrejöttével és kik azok, akik radikális változások után, egy nemzeti alapokon álló társadalmat szeretnének.

A szembenálló vélemények két év alatt annyira eltértek, hogy a Monori szellemből kiábrándult, nemzeti érzésű résztvevők kiváltak és 1987. szeptember 27-én Lakiteleken, Lezsák Sándor ottani tanító telkén felállított sátorban 181-en összejöttek, hogy megbeszéljék azokat a kérdéseket, melyek túlléptek a monori követeléseken. A lakiteleki találkozó szervezői: Lezsák Sándor, Bíró Zoltán, Fekete Gyula, Für Lajos, Kiss Gy. Csaba, Csoóri Sándor és Csurka István.

Ezen a találkozón ott volt még Konrád György, aki a monori szárnyat képviselte és Pozsgay Imre, aki a Hazafias Népfront részéről volt jelen.

Nem érdektelen megjegyezni, hogy ez a találkozó sem volt teljesen egységes, mert pl. 50 fő jelentkezett hozzászólásra, de közülük később csak 20 fő lépett be az MDF-be.

Ebben az időben alakult meg a Soros Alapítvány támogatásával a Történelmi Igazságtétel Bizottság (TIB), mely megérdemli, hogy megalakulásával és tevékenységével bővebben foglalkozzunk, mert ez volt, a rendszerváltás elszabotálásának és a történelem meghamisításának az eszmei fellelvárára.

A '80-as évek elejétől különböző lakásokban összehívott csoportok folytattak beszélgetéseket 1956-tal kapcsolatban. Ezeknek a beszélgetéseknek az összehívói és hangadói voltak: Halda Aliz, Vásárhelyi Miklós, Mérei Ferenc, Göncz Árpád, Litván György, Hegedűs B. András, Mécs Imre.

1986-ban **Eörsi István** lakásán egy tudományos konferenciára gyűltek össze, zömmel a fentnevezettek. A konferencia lényeges mondanivalója az volt, hogy a várható változások, a demokratikus átmenet nem oldhatók meg '56 nélkül.

Végül, 1988. március 1-én Hegedűs B. András lakásán, Vásárhelyi Miklós, Kozák Gyula, Hegedűs B. András és Litván György hivatalosan megalakította a Történelmi Igazságtétel Bizottságot.

Később a négy fő kibővítette az alapító tagok számát. Így május 1-én már Mécs Imre, **Eörsi István**, Gyenes Judit /Maléter volt özvegye/, Halda Aliz, Göncz Árpád is felkerült az alapítók listájára. És hogy igazi forradalmár is legyen az alapítók között, beszerverték Rácz Sándort, Fónay Jenőt és Dénes Jánost, akik hosszú /15 éves/, büntetésükkel hitelesítették a TIB forradalmiságát. Itt jegyzem meg, hogy ez a három valódi forradalmár rövid időn belül, kiábrándultan hagyta ott a forradalmat eláruló, megalkuvó társaságot.

A TIB fő szervezője és hangadója Hegedűs B. András volt. Ügyes húzással beszervezte a TIB-be Darvas Ivánt és Mensáros Lászlót. E két híres és népszerű színész neve sok hívet szerzett a TIB-nek, olyanokat, akik nem néztek, vagy nem láttak a kulisszák mögé.

Azonban a TIB egyik legügyesebb húzása az volt, amikor a Párizsban élő magyarok, és az akkori Párizsi Polgármester Chirac közreműködésével, a híres Pere-Lachaise temetőben, 1988. június 16-án Nagy Imre és társainak kivégzése évfordulóján felavattak egy képletes Nagy Imre-sírt. Erről az eseményről az egész nyugati világ tudomást szerzett. Ebben már jelentős szerepe volt a Soros-féle Nyitott Társadalom irodáknak is, akik a liberális tömegtámogatás eszközei révén etették meg a világgal, hogy az 1956-os forradalom hősei és mártírjai Nagy Imre és mártírtársai voltak.

A 400 kivégzett és 22.000 bebörtönzött forradalmárról, a 3.000 hősi halottról, a 20.000 sebesültről és a 200.000 menekültről alig esett szó. Csak az öt mártírról, mint a kommunista és szovjetellenes forradalom hőseiről /?/ szóltak a méltató híradások. Azt elfelejtették megemlíteni, hogy mind az öt mártír évtizedeken keresztül hithű kommunista volt, a forradalomért semmit nem tettek, de Kádáréknak kapóra jött, hogy a reformer vetélytársak nevét, egy koncepciók perben össze tudták mosni az "ellenforradalommal".

Kivégzésük a kommunisták egymás közötti marakodásának „eredménye” volt.

Ez a nagy nemzetközi sajtókampány volt az alapja a következő évi temetésnek, a Hősök terén, ami a magyar közvéleménnyel akarta ugyanazt elhitetni, amit a Pere Lachaise-i temetés akart a világ közvéleményével.

Időközben Lakiteleken megtartották a második találkozót és 1988. szept. 3-án, 400 fő egyhangú szavazatával megalapították a Magyar Demokrata Fórumot.

Az alapító tagok: Bíró Zoltán, Csengey Dénes, Csoóri Sándor, Csurka István, Fekete Gyula, Für Lajos, Joó Rudolf, Kiss Gy. Csaba, Lezsák Sándor.

Ezt látva, a monori találkozó szélsőségesen liberális tagjai: Bauer Tamás, Pető Iván, Solt Ottilia, Tamás Gáspár Miklós, Kőszeg Ferenc, Magyar Bálint, Demszky Gábor irányításával, 1988. november 13-án a Jurta Színházban megalapították Szabad Demokraták Szövetségét /SZDSZ/.

A TIB lagymatag, megalkuvó '56-os politikájának ellensúlyozására jött létre 1989. február első napjaiban a Politikai Foglyok Szövetsége, ami Pofosz néven vált közismerté. Fónay Jenő és Forgács Ferenc, a Frankel Jenő utcai lakásban hívta össze azt a 10 volt '56-os politikai foglyot, akikkel bejegyeztették a szervezetet.

A központ, Fónay Jenő lakása volt, ahol a tagok gyülekezni kezdtek. A hónap végén már 98 tagja volt a szervezetnek, február 27-én én voltam a 99. belépő. Ekkor még a tagok döntő többsége azokból a politikai foglyokból állt, akik a Gyűjtő Fogházból személyesen ismerték egymást.

A következő hónapokban rohamosan növekedett a tagság létszáma. Jenő lakása minden nap reggeltől estig zsúfolva volt régi és új tagokkal. Ekkor már nemcsak 56-osok léptek be a szövetségbe, hanem volt hadifoglyok, GULÁG-ra hurcoltak, kitelepítettek, 1945 és 56 közötti meghurcoltak, koncepciók peres áldozatai, kémek, kulákok, szervezkedők, fegyverrejtegetők, tiltott határátlépők stb.

Júniusban a tagság elérte az 1000 főt és szükségessé vált egy rendszeres szervezeti felépítés. Az első 100 tag részvételével 7 tagú elnökséget választott a szervezet. Az elnök Fónay Jenő lett. Engem ért az a megtisztelés, hogy tagja lettem az elnökségnek és megbíztak a szervezési titkári teendőikkel.

Első feladatomban mindjárt az iroda berendezése volt. Ugyanis egy XIII. kerületi, lift nélküli volt munkásszállás III. emeletén kaptunk 3 telefon nélküli szobát. Ugyancsak mellettünk kapott helyet Krassó György „Magyar Október Pártja” és Hornyák Tibor által alapított „56-os Szövetség” is.

Ezekben a hónapokban ez a három szervezet volt az, amelyik radikális, forradalmi követeléseivel, toronymagasan felette állt a TIB, az SZDSZ, de még az MDF programjának is, és ezek lassan vetélytársat kezdtek látni a Pofoszbán.

A június 16-i temetés előtt, ami fordulópontot jelentett a rendszerváltásért folyó küzdelemben, az újrászerveződő pártok /kiszáradtak, szociáldemokraták/ mellett három jól körülhatárolható csoport alakult. 1. A TIB–SZDSZ, mivel a két szervezet tökéletesen egy platformon volt, hiszen vezetőik személy szerint is ugyanazok voltak. 2. Az MDF, ami ekkor a legnagyobb ellenzéki szervezet volt és 3. a Pofosz körül szerveződő radikális szervezetek.

A legelőnyösebb helyzetben a TIB volt, hiszen a Soros Alapítvány jóvoltából a körülményekhez képest, szinte korlátlan anyagiakkal rendelkezett és meghatározó tagjai személy szerint is kötődtek a még hatalmon lévő kommunistákhoz, akik a TIB-et fogadták el ellenzéki tárgyalópartnernek.

Az eddig leírtakból világosan tükröződik, hogy az ún. rendszerváltás elszabotálása nem az 1990 tavaszán megválasztott „első szabad” kormány működésével kezdődött, hanem már a választásokat megelőző években megindult az aknamunka, hogy ne jöhessenek létre a radikális változások, a kommunista bűnök feltárására, bűnösök felelősségre vonására és a valódi igazságtételre.

Szalay Róbert

történelemtanár

CA-00-12 sz. politikai elítélt